zelligheid te verhoogen. Badkoetsjes, niet te veel, niet te weinig, reden van en naar het water, en een partijtje baders en baadsters verlustigde zich in zee; er waren er juist zoo weinig, dat ze mekaar niet in den weg liepen, en zooveel, dat het voor de baders geen saaie boel was. Er heerschte hier in alles, dat viel ons op, een zekere maat; het was juist goed hier, in elk opzicht, van niets te veel of te weinig. En die maat in alles is, denken wij, wel de oorzaak van de heerlijke rust, de zalige gezelligheid van dit Bergensch zeestrand.

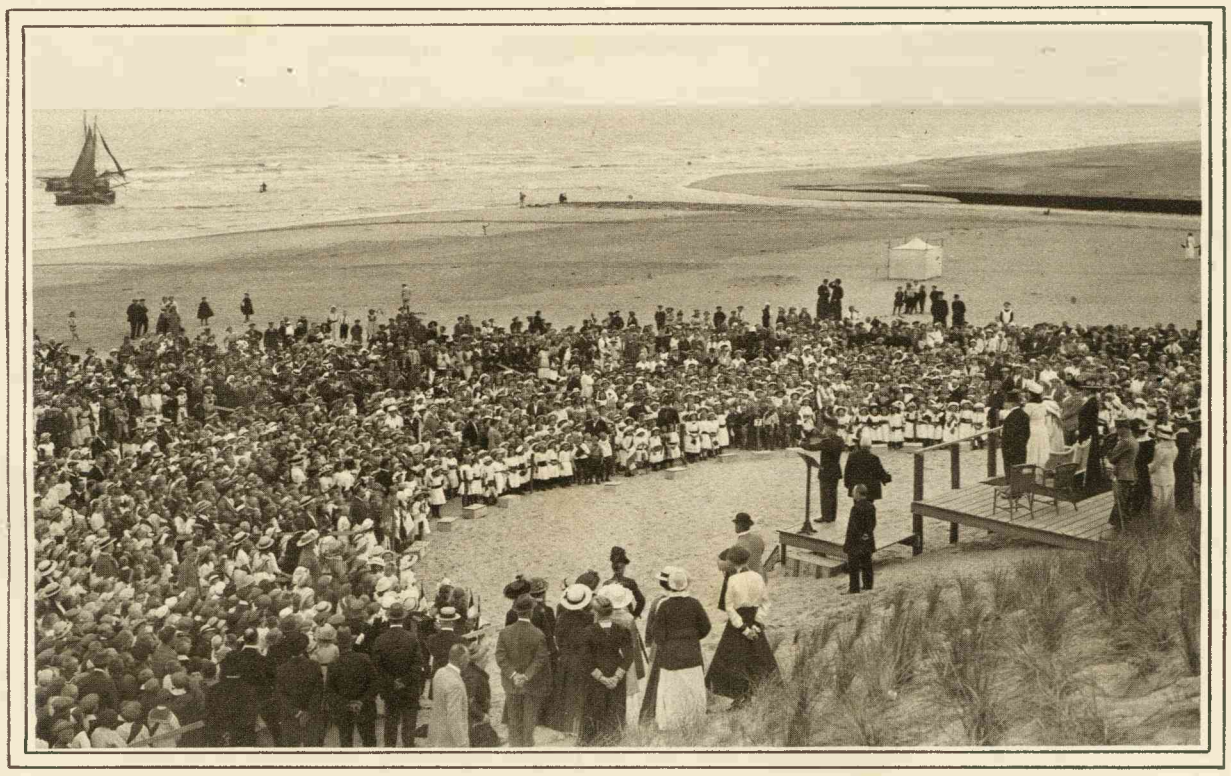
Wij genóten.

Dien middag zagen wij nog iets van maatvolle bescheidenheid, van zoo knusse gezelligheid, dat het in dit opzicht tot den goeden roep van deze plaats in elk opzicht bijdraagt. Wij bedoelen het Parnassia-Park.

Op onze duinwandeling bemerkten wij temidden van hooge met helm beplante duinen plotseling een eigenaardig verschijnsel; daar middenin een diepen kom van ruige duinenruggen strekte zich een complex van schelp- en kiezelpaadjes uit, stelselmatig aangelegd maar grootendeels door de hooge duinlijnen voor den wandelaar verborgen; we naderden en stuitten op een hek. Als verbaasde ontdekkingsreizigers bleven wij voor ons uitturen, liepen wat rechts, wat links, richtten ons op de punten van de teenen op, en rekten den hals. We liepen wat voort om dichterbij te komen, en hoorden zacht geluid van water. Vóor ons, langs een helling kijkend, bespeurden wij een vijver, waar een zwaan in al zijn heerlijkheid in zwom; dan zagen we ook ganzen, een meeuw, een paar eenden, en op den oever stapte een echtpaar ooievaars. Uit een til fladderden zacht roepend duiven weg, de eenden begonnen te kwaken, de zwaan zette zijn vleugels uit, de ooievaars namen de gevechtshouding aan... een tafereel van ontzetting en panischen schrik om ons onbescheiden bespieders, in deze lieve plek der bescheidenheid doorgedrongen. We hadden den grootsten schik in de kleine guitige vogelkolonie daar midden in de ruwe duinen, en liepen langs het hek voort om den ingang van het parkje te vinden. Al spoedig vonden we een keurig toegangshek in het duin, dat hek was open, en dus bedoeld om ons binnen te laten. We traden een kleine, kinderlijke, naïeve wereld in, 'n wereldje van wiskunstig regelmatig aangelegde paden, kaarsrechte, hagelwitte schelp- en kiezelwegen, die op cirkelronde pleintjes uitkwamen; en het was allemaal zoo precies en zoo zonder een fout, dat het wel een teekenvoorbeeld leek; cirkels, rechte lijnen, halve cirkels, weer cirkels, weer rechte lijnen, halve cirkels, en zoo maar verder. Langs cementen trappen daalden we af in het park, hetwelk daar omlaag als in een reusachtige kom ligt; amphitheatersgewijze buigen de duinglooiïngen erom henen, en alom in het rond staan zitbanken, als stalles en loges om naar het lieve, naïeve schouwspel van dit miniatuur-park te kijken. Alom langs paden en terrastreden prijken roode en witte bakken met geraniums; in de regelmatige perkjes bloeien goudsbloemen, anemoontjes, klaprozen, lupinen en vele andere blommen, en precies in het midden van de met een passer uit te meten zuiver ronde perkjes staan steenen vazen of beeldjes. We wandelden pleizierig door dit kleine park, en verlustigden ons telkenmale bij het zien van de aardige onderdeelen, tot wij eindelijk een paviljoentje bereikten en binnentraden. En hier werd onze pleizierige verbazing zoo mogelijk nog verhoogd: we waren in een klein museum van Natuurlijke Historie aangeland. Langs de wanden groote glazen kasten met opgezette dieren uit het duin, als meeuwen, sperwers, konijnen, havikken, en fuut wat niet al; een andere glaskast met visschen, eieren, weekdieren, schelpen, en veel meer dat aan strand en in zee wordt aangetroffen. Op 'n tafel middenin lagen opengeslagen boeken over duin-flora en -fauna, daareven verlaten, en een album ter teekening voor bezoekers, met inktpot en penhouder ernaast; alles droeg hier sporen van bewoning, van ordening door een menschelijke hand, van goede zorg en onderhoud. Maar door wien? Door... door kabouters wellicht, die bij onze komst zich in onderaardsche woningen teruggetrokken hadden, en aan ons het rijk, het geheimzinnige rijkje alleen lieten; ja, was die heele lieve kleine parkaanleg het werk van vriendelijke kabouters, die allen voor onze groote-menschendrukte gevlucht, straks bij ons vertrek weer zouden opduiken om te kijken of we niets bedorven hadden. Nu, jelui kunt gerust wezen hoor, aardige, bedrijvige kabouters, of wat je ook bent, we hebben geen schade aangericht, we hebben geen kwaad gedaan aan jullie guitige knusse scheppingen; eerder goèd, zoo hopen wij, door erover te schrijven en zoodoende meer bezoekers te nopen ernaar te gaan kijken.

En naar het parkje niet alleen, want die bescheidene, niet te drukke, maar toch levendige, juist daardoor zoo recht gezellige nederzetting-aan-zee, het schoone, rustige strand van Bergen zijn de aangewezen plaatsen voor een heerlijk uitstapje.

Voor u allen, lezers, zoowel als ze het waren voor uwe dienstvaardige dienaren.

HET KINDERFEEST TE KATWIJK.

Uit erkentelijkheid voor de hartelijke bewijzen van aanhankelijkheid door de Katwijksche jeugd aan Prinses Juliana bij haar aankomst bewezen, heeft H. M. de Koningin aan de leerlingen van alle scholen een feestje aangeboden. Door de kinderen werden er vaderlandsche liederen gezongen, waarvan bij velen het prinsesje meezong. De bovenstaande foto geeft een overzicht van de uitvoering aan het strand. Op de tribune aan den voet van het duin bevinden zich H. M. de Koningin en Prinses Juliaantje met gevolg, alsmede de burgemeester van Katwijk. (*foto's Jonker.*)

De tirannie van de Liefde

In de zaal der groote opera heerschte plots een mysterieuze schemer. De kristallen kronen, daareven als kunstige torens van licht hun vonkelend schijnsel stortend over een oceaan van wereldsch en kleurig gewoel, zijn ineenen gedoofd. Dofrood omkapte lichten spreiden een geheimzinnig halfduister in de loges en parterres en, schaarscher nog, door de hooge gaanderijen. Gezoem van stemmen is er als van hommels in een glas, zoo doordringend menigmaal, doch dan tjoepen de groen-omkapte lampjes in het orkest aan: donkere figuren, met hier en daar schamplichten op het gelaat, het haar of de kraakwitte plastrons, bewegen zich in wonderlijke gebaren. Dan klinken de violen. De ouverture begint.

Een zachte weemoed komt, bij dien zoeten zang der teedre violen in den schemer, de ziel van de trotsche gravin Tiby binnensluipen.

Statig zit zij in haar voortreffelijk avond-toilet, den blooten hals omvangen met een kostelijk collier, dat in den zwaar rooden lampe-schijn gloeit. In haar oogen gloeien, als niet minder schoone edelsteenen, tranen. Met een snel gebaar bet ze die weg, dan wendt ze het gelaat naar den heer, die naast haar zit, en reeds geruimen tijd in gesprek is met een zeer jonge dame in de aangrenzende loge. Een gedempt maar juichend lachje klinkt uit den mond van het jonge meisje, telkens als haar buurman op fluisterenden toon wat met haar gesproken heeft.

„Joost," zegt de gravin zacht, terwijl ze den heer lichtelijk bij de rokmouw neemt, „Joost, heb je den kijker bij je?"

En wat gecontrarieerd haalt de heer zijn tooneelkijker te voorschijn, en biedt haar dien aan, op drogen toon zeggend: „asjeblieft."

Zij is wat geprikkeld door dezen toon, die zoo opvallend onverschillig was, vergeleken met zijn willig, vrindlijk gepraat tot het jonge meisje. Ze vraagt hem nu ook, haar de bonbons te geven, die hij steeds voor haar bij zich droeg. Wat kregel is het gebaar, waarmee hij ze haar toereikt, zonder een woord.

Het voorspel is nu juist geëindigd, het scherm gaat omhoog en alle drie hebben geen andere aandacht meer dan voor het tooneel.

Joost van Looswijk is een weluitziende jonkman. Zijn krachtig clean-shaven gelaat, zijn glanzend, in het midden gescheiden haar, en zijn lenig en gespierd lichaam dat voortreffelijk in zijn engen rok uitkomt, zijn wel geschikt om de vrouwen te bekoren. Gravin Tiby van de Raadzate, de jonge weduwe van een bejaarden hoofdofficier, een lomp egoïstisch man, met wien zij een kort en verdrietig huwelijksleven had gekend, was al spoedig door de vele beminnelijke eigenschappen van Joost ingepakt, en nu sedert eenige maanden verloofd met den knappen, en veel jongeren jonkman, dien al hare vriendinnen haar benijdden. Thans reeds scheen het haar toe dat hij haar wel eens wat veronachtzaamde, dat hij, in haar gezelschap zich soms geruimen tijd met andere dames bezighouden kon zonder veel notitie van haar te nemen, en dat griefde en verdriette haar meer dan ze zeggen kon. Ze meende te hebben opgemerkt, dat de dames, met wie hij zich bij voorkeur bezighield, gewoonlijk aankomende jongemeisjes waren, nooit vrouwen van haar leeftijd. En 'n ellendig vermoeden kwam haar kwellen: zij was te oud voor hem. Zoo hij al van haar hield, zou die vreugde van korten duur zijn; in de toekomst, niet eens zoo ver, zag zij reeds, om die oorzaak, de pijnlijkste huiselijke twisten, vervreemding, algeheele verkoeling en

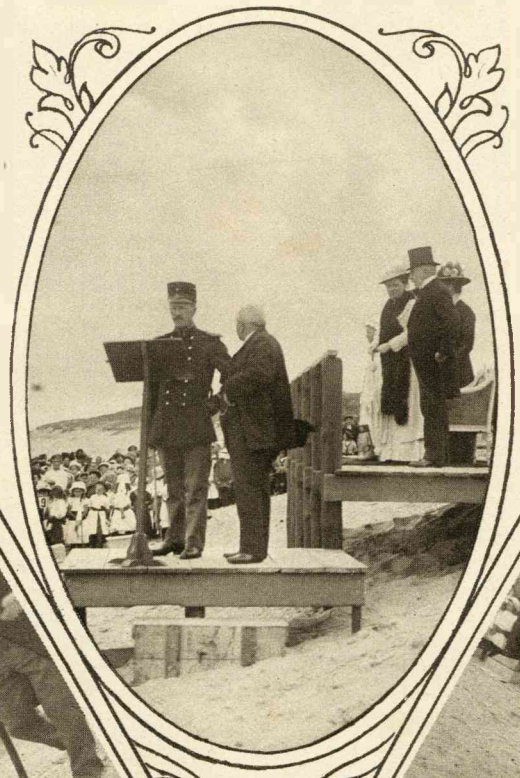

Foto boven: Het zingen der vaderlandsche liederen door de kinderen. - Foto links: H. M. de Koningin en Prinses Juliaantje gaan naar het strand. - Foto rechts: H. M. de Koningin en Prinses Juliaantje temidden der kinderen.